

— Суевѣрия! — се подсмиваха нѣкои.

— А какъ биха се минали тия дълги и мъчителни дни по бранни полета, ако нѣма съ какво човѣкъ да се суети? — отвърщаше другъ.

Новата мѣсечина подаде рогче надъ далечни гори; ноцъта сѣкашъ става по-мълчелива и душата ми се кжпѣше изъ дѣтски спомени... И почувствувахъ, че нѣкакъ по леко става на гърди.

